

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Versvs VI. Occidendo mortem in vitam transmutasti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

interiores exterioresque afflictiones bonis diuinis copiosissimè remuneratas sibi esse, ita vt nullam fuerit passa tribulationem; cui non ingens præmium correspondeat: palam fatetur in hoc versu, abundè sibi satisfactum esse, dicens:

Et omne debitum exoluit.

Sicut etiam Dauid hoc suo versu canit dicens. *Quantas offendisti mihi tribulationes multas & malas, & conuersus iustificaste me: & de abyssu terra iterum reduxisti me: Multiplicasti magnificentiam tuam, & conuersus consolatus es me.* Atque hoc modo anima ista, quæ pius extra portas Palatii Dei morabatur (velut Mardocheus in plateis Susana vitæ suæ discrimen deplorans cilicio indutus, nec vestem à Regina Esther sibi transmissam admittens, nulloque propter obsequia Regi præstita, & fide in honore & vita Regia tuenda egregiè probatam præmio insignitus) prætituta die omnium suorum obsequiorum ac afflictionum remunerationem accipit; neque permittitur duntaxat interiora Palatii subire, vestibisque Regiis induta præstans Regi adstare, sed etiam imponitur capiti eius diadema, & tanquam alteri Esther confertur Regni possessio, vt quidquid voluerit, in sui sponsi faciat regno. Quidquid enim homines status istius voluerint obtinent, vniuersumque debitum, abunde est illis persolutum, extirpatisiam & interfectis appetituum suorum inimicis, qui vita eos priuare moliebantur, etiam in Deo viuendo. Propterea quippe cor festim subiungit anima.

Occidendo mortem in vitam transmutasti.

VERSVS VI.

Occidendo mortem in vitam transmutasti.

Mors nihil aliud est, quam vitæ priuatio: statim enim ac aduenit vita, nullum quantum ad spiritualia spectat, mortis superest vestigium. In duplici differentia vita reperitur, quarum vna Beatifica est, quæ in Deo videndo est sita: & hanc naturalis & corporea mors præcedere debet, sicut Sanctus Paulus ait. *Simus enim quoniam si terrestri domus nostra, huius habitationis dissoluatur, quod ædificationem ex Deo habemus, domum non mansuetam æternam in celis.* Alia est vita spiritualis perfecta, quæ nil aliud est, quam Dei per vnionem amoris possessio: hæc autem vita, vitiorum omnium & appetituum mortificatione obtinetur. Et quousque hoc fiat, non potest ad vitæ istius spiritualis vnionis cum Deo perfectionem perueniri: quemadmodum etiam Sanctus Paulus his verbis asserit. *Si enim secundum carnem vixeritis, moriemini; si autem spiritu facta carnis mortificaueritis, viuetis.* Vnde obseruandum est id, quod hoc loco mortem appellat anima, veterem esse hominem, vsum videlicet Potentiarum, Memoriarum, Intellectus, & Voluntatis circa sæculi res occupatarum, necnon appetituum vsum, creaturarum delectationibus deditorum. Quæ vniuersa vitæ veteris (quæ est nouæ vitæ, scilicet spiritualis interitus) exercitatio sunt, qua nequaquam viuere valebit perfectè anima, nisi etiam veteri homini perfectè moriatur, sicut Apostolus admonet dicens: *Expoliantes vos veterem*

Pp seram

minis
ruce

era
stica

III
24

Duplex
vita reperi-
tur, Beati-
fica &
spiritualis
perfecta.
2. Cor. 5. 1.

Quid sit
vita spiri-
tualis per-
fecta?

Rom. 8. 13.

Quid sit
veteris ho-
minis

Eph. 4. 22
& ad Cor.
10. 3. 5.

rem, hominem & induentes nouum, qui secundum DEVM creatus est in iustitia & sanctitate. In qua vita noua, quando vnionis cum Deo perfectionem attingit (vt de ea hic loquimur) vniuersi animæ affectus, potentiaque ac operationes ex se imperfectæ & viles, efficiuntur propè diuinæ. Quoniã autem (vt Philolophi docent) omne viuens, operatione sua viuunt: cum anima operationes suas propter vnionem, quam cum Deo habet in Deo habeat, Dei vita viuunt, morsque ipsius in vitam transmutata est. Intellectus namque, qui ante vnionem istam parce cognoscebat; iam ab alio principio superiorisq; ordinis Dei videlicet lumine mouetur & informatur. Voluntas quoque, quæ tepide & remisse prius diligebat, iam nunc in vitam diuini amoris transmutata est; sublimiter enim affectu amoris diuini amat, à Spiritu sancto in quo iam viuunt mora. Sed & memoria, quæ solas creaturarum formas figuraque ex se percipiebat, est etiam mutata, vt in mente habeat annos æternos. Appetitus etiam, qui antea creaturarum pascui inhiabat, nunc oblectatur cibo diuino, ab alio iam principio excitatus (in quo nobilius viuaciusque omnes suauitates reperiuntur) quod est suauitas diuina. Et tandem vniuersi motus & operationes, quas antea habebat anima, à vitæ suæ naturalis & imperfectæ principio; in vnione ista iam sunt in motus diuinos permutatæ. Siquidem iam anima, sicuti vera DEI filia à Spiritu DEI mouetur, quem admodum ait S. Paulus. *Quicumque enim*

Rom. 8. 14 Spiritu Dei aguntur, ipsi sunt filij Dei. Substantia autem animæ, quanquam Dei substantia non sit, nequit enim in ipsum conuerti, sed cum illi sit vnita, in ipsumque absorpta, Deus est per participationem.

vitæ spiritualis, licet non cum ea, qua in futura vitæ perfectione. Et hoc modo rectè dicit:

Occidendo mortem in vitam transmutasti. Vnde iure merito potest hic dicere anima cum S. Paulo. *Viuo autem iam non ego, viuo in me CHRISTVS.* Et ita id quod mortuum frigidumque huius animæ est, in vitam transmutatur diuinam, absorpta anima in vitam; vt verificetur in ea Apostoli dictum. *Absorpta est mors in victoriam.* Et illud Osæ: *Ero mors tua o mors, dicit Dominus.*

Hoc pacto anima, in vitam absorpta, ab omnique eo quod seculare est & temporaneum abalienata; à naturalibus in super deordinatis libera & expedita, in Cellaria Regis introducit, vbi letatur & exultat in suo dilecto, memor vberum eius super vinum, & dicens, *Nigra sum sed formosa, filia Hierusalem: natiua liquidem mea nigredo in cælestis Regis transijt pulchritudinem.*

Oigitur cauterium ignis quod super omnes ignes infinite vrts, & quo me magis aduris, dulcius iucundiusq; mihi est. O delicatam plagam! suauiorè deliciofiorèque mihi, præ omni mundi salute & delictijs. O manum blandam, blanditates teneritudinesque omnes in immensum excedentem tantò mihi blandiorem mollioremq; quantò me illa arctius premis. O attactum delicatum cuius deliciofitas vniuersarum creaturarum subtilitates ac pulchritudines subtilitate ac elegantia infinito excessu vincit: dulciorque est melle & fauo; quandoquidem vitam æternam sapit: quam eo mihi affluentius præ gustandam præbes, quo me intimius tangis; auro denique lapidibusque pretiosis infinite pretiosiorè; siquidem ea exoluis debita, quæ vniuersis rebus alijs perfolui non possent; tu enim mortem in vitam stupendo plane modo permutas.

CANTVS II. VERSVS VI.

In hoc tam perfectæ vitæ statu, semper anima veluti festiua incedit & iucunda, ac ingenti quodam perficitur Dei iubilo, & veluti nouum quoddam semper percipit canticum, lætitiâ, amore, ac excelsi status sui notitiâ permixtum; Et interdum exultans in illa lob verba in spiritu suo prorumpit. *Gloria mea semper inuouabitur, & sicut palma multiplicabit dies.* id est, non permittet *Dav*s veterascere, sicut prius gloriam meam: & ipse dies meos multiplicabit (hoc est merita mea vsque ad cælum) sicut palma germina sua. Quidquid tandem Psalmo 29. dicit Dauid, cantat ipsa intra se Deo, præsertim verò duos illos postremos versus scilicet: *Conuertisti*

placitum meum in gaudium mihi, concidisti secum meum, & circumdediti me lætitiâ: vt cantes tibi gloria mea & non compungar (in hoc enim statu nullus illam attingit dolor) *Domine Deus meus in æternum confitebor tibi.* Experitur namque hic anima, tam sollicitum Deum in se delicijs demulcenda, adeoque pretiosis, delicatis ac euisceratis se verbis magnificari ac sublimari sentit; iamque vnum, iam alium ab eo recipere fauorem; vt videatur illi, nullam aliam in mundo superesse animam, cui blandiatur, & quâ oblectet, nec aliqua alia re occupari, sed totum illum esse pro illa sola. Et sic ipsa rem hanc in Canticis fateatur dicens: *Dilectus meus mihi & ego illi.*

Car. 2. 16

CANTVS TERTIVS.

CANCION III.

SENSVS.

*O Lamparas de fuego!
En cuyos resplandores
Las profundas cavernas del sentido,
Que estaua escuro, y ciego,
Con estranos primores
Calor, y luz dan junto a su Querido.*

*O Lampades ignita
In quarum fulgoribus
Profunda sensus cauerne
Obscure prius ac cæci,
In consuetis excellentijs
Calorem lucemque simul suo præbent dilecto.*

EXPLICATIO.

Summè nobis est hic necessarius fauor diuinus, ad Cantus huius profunditatem explicandam, magnaue requiritur Lectoris attentio: nisi enim rerum istarum experimentum habeat, non mediocriter obscura, illi erunt ea de quibus in Cantu isto differitur: sicut è contra, si ista experientia sibi sunt comperta, manifesta illi erunt & iucunda.

In Cantu isto intimas refert gratias anima Sponso suo, pro ingentibus donis, quæ per vnionem cum eo consecuta est: præsertim quia vnione ista mediante, multas sublimissimasque sui ipsius notitias contulit illi, quibus illuminatæ, amoreque inflammatæ ipsius potentia, & sensus, qui ante vnionem hanc obscurus erat & cæcus; Amoris calore ad correspondendum dilecto illustratur, quod & faciunt, eandem ipsam lucem & amorem ei qui eas adeo, diuinorum donorum infusione, amore inflammavit offerendo. Verus siquidem amans, tunc contentus satisfactusque est, cum quidquid est, & valet, & valere potest, & quidquid habet & habere potest, impendit dilecto, & quo istud maius ac præstantius est, eò libentius illud tribuit.

Veri amā
iū proprie
tate.

Pp 2

VER.

minis
ruce

era
stica

III

20